

תת"ע 1710/02/19 - מדינת ישראל נגד עומר יצחקי, בעצמו

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 1710-02-19 מדינת ישראל נ' עומר יצחקי
לפני כבוד השופט אריה זרזבסקי

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד נטע פוקס

המאשימה

נגד

עומר יצחקי
בעצמו

הנאשם

הכרעת דין

בית המשפט החליט לזכות את הנאשם מחמת הספק.

רקע:

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום אשר בו נטען כי בתאריך 12.9.18 בשעה 17:05 רכב על אופניים חשמליים ברחוב שדרות נורדאו 93 תל-אביב יפו, וזאת בניגוד לתקנה 129 (א) לתקנות התעבורה (להלן: "התקנות").

הנאשם כפר בעובדות כתב האישום בדיון לפרוטוקול יום 19.5.19 וטען " אני הולכתי את האופניים, אפילו לא ישבתי על הכיסא, האופניים היו בין רגליי, אבל לא ישבתי על הכיסא, הולכתי אותם".

לפיכך התקיים דיון הוכחות ביום 25.9.19.

מטעם התביעה העיד השוטר רס"ר פלנוב אנדריי (ע.ת.1) ובמסגרת עדותו הוגש הדו"ח שערך (סומן ת/1).

מטעם ההגנה העיד הנאשם (ע.ה.1) וכן אשתו של הנאשם הגב' אביה יצחקי (ע.ה.2) ולבקשתו של הנאשם הוצג בחקירת הנאשם סרטון אשר לדברי הנאשם צולם 15 מטר קדימה מהמקום בו אירע האירוע כשתי דקות לאחר האירוע (ראה ע"מ 6 לפרו' שו' 8-11) (עותק אגב נתבקש על ידי התובעת במועד הדיון כי ישלח לתביעה).

עמוד 1

דין והכרעה:

1. תקנה 129 (א) לתקנות קובעת: "לא ירכב אדם על אופניים על מדרכה או על חלק מהדרך המיועד להולכי רגל בלבד; אולם מותר להולך רגל להוביל אופניים על המדרכה אם אין בכך הפרעה להולכי רגל".
2. לשאלת התצפית וקשר העין הרציף עם ביצוע העבירה השיב השוטר כי מעריך את המרחק בין המיקום שעמד לסביבת הנאשם ולדברי שזה בין "10-7 מ' " ולא נסתר מעיני כי השוטר אישר כי לא כתב את המרחק בדו"ח. כמו כן השוטר העיד כי אכן היה עימו במועד האירוע עובד משמרת ובטחון של עיריית תל-אביב שאינו פקח ואינו שוטר ואף אינו רשום כמי שראה את העבירה.

3. מנגד, העיד הנאשם כי נסיבות האירוע היו כדלהלן:

"ש.מה קרה ביום האירוע?"

ת.באנו משד' נורדאו, יש שם שביל אופניים מוסדר, חצינו את הכביש, שביל צר מעין כמוהו, אולי חצי מטר מדרכה, ובשום אפשרות לא ניתן לרכב על אופניים בשביל כה צר, ובטח ובטח לא במהירות של חצי ק"מ לשעה, זאת למעשה המהירות שאשתי הלכה עם עגלת התינוק, הלכתי ברגל לצד אשתי שהובילה עגלה, הובלתי את האופניים, אשתי היא זו שפנתה למר אנדרי - ע.ת.1 והוא לא עצר אותנו, אלא אנחנו פנינו אליו, הבן שלנו בן השנתיים ראה משטרה והתלהב ואשתי היא זו שפנתה אליו כדי להגיד חג שמח, ובשלב מסוים הפעולה היחידה שנעשתה זה שהזזתי את האופניים כדי לפנות את השביל, בפעולה הזאת העברתי את הרגל מעל האופניים (מדגים) וברגע שהוא ראה את זה, הוא נכנס לאוטו, הפסיק את השיחה עם אשתי והתחיל לכתוב דוח, אני עדין לא הבנתי על מה הדוח? אמרתי לעצמי אני עם קסדה, על מה הדוח, רצינו להבין מה קרה? מה עשינו? ואז הוא יצא מהאוטו ואמר לנו שהוא רושם לנו דוח על נהיגה על האופניים. באותו שלב, דפקנו בחלון כדי לבקש מהבחור השני שיצא, ובצורה התרסתית, הסייר סגר את החלון, נשען לאחור, שילב ידיו מאחורי העורף וסירב לשמוע. בשלב הזה עד התביעה סיים לכתוב את הדוח, הגיש לי אותו וביקש שאחתום. ..לא הסכמתי לחתום על הדוח, כי אני לא אחתום על מה שלא עשיתי."(ע"מ 5-6 לפרו' שו' 19-32, שו' 1-2).

4. הנאשם טען במפורש כי הוא לא היה רכוב על אופניו אלא הובילם ביד וכל שעשה העביר את הרגל מעל האופניים (ראה האפשרות המצויה בסיפת ס' 129(א)).
קרי הנאשם ציין פוזיטיבית כי לא היה במצב רכיבה.

לתמיכה בעדותו העידה אשתו של הנאשם את נסיבות האירוע: "ש.ספרי מה קרה ביום האירוע?"

ת. באותה תקופה לפני שנה, יצאתי עם תינוקת בת 5 חודשים, ועם עגלה הלכנו בקצב הליכה של 2 קמ"ש וראינו רכב משטרה, הבן שלי מאוד אוהב כלי תחבורה, אנחנו עוצרים ואומרים שלום לאנשים,

ואז הם עצרו ואמרו לנו להציג רישיון , לא כל כך הבנו על מה, אז השוטר נכנס לאוטו, סגר את החלונות, והתחיל לרשום דוח. נאלצנו לחכות בחוץ, להמתין להבין מה קרה, גם הפקח השני התעלם ממני, למרות שניסיתי לדפוק ולשאול מה קרה, שני הילדים בכו, עמדנו חיכינו תוך התקהלות של עוד אנשים שרצו להבין מה קורה. ראו שעוצר אותנו מישהו וצורח, התנהג בצורה לא תקינה, אפס היענות מהצד של השוטר, הייתה התנהגות אלימה, גם לפי מה ששמעתי שהעד התחיל לדבר, הוא המציא את מה שכתוב, אנחנו פנינו אליו ולא הוא פנה אלינו. אני צילמתי את הסרטון של האירוע. הוא עצר את בעלי בגופו ומנע ממנו לזוז, אמר לו "תעשה מה שאני אגיד" ואיים עלינו בעוד דוח הביתה, והמציא שהוא קילל אותו וזה לא היה ולא נברא, ואז המשכנו ללכת הביתה. " (ע"מ 7 לפרו' שו' 25-32, שו' 1-3). ובהמשך העידה: "ש אני אומרת לך שבאותו הרגע שהוא קיבל את הדוח הוא רכב על המדרכה, מה את אומרת? ת. הוא הלך עם האופניים ולא רכב. (ע"מ 8 לפרו' שו' 18-19).

5. גם הנאשם וגם אשתו שעדותם לא נסתרה והייתה מהימנה עליו העידו כי היה קטע מהרחוב שבו הנאשם נסע עם האופניים בשביל המיועד לאופניים ובחלק שבו אירע האירוע הלך עם אופניו.

זאת ועוד, השוטר לא זכר את המקרה אלא רק את מה שכתוב בדו"ח , אף לא זכר כי הנהג, סויר מעיריית תל-אביב, נשאר ישוב ברכב ואשתו של הנאשם דפקה על החלון כדי להבין מה פשר הדו"ח שנרשם לנאשם.

כמו כן, השוטר לא זכר כנשאל האם בכלל לא השוטר הוא שפנה אל הנאשם אלא הפוך מכך אשתו של הנאשם היא זו שפנתה אל השוטר בברכת חג שמח ושנה טובה שכן לדברי אשת הנאשם הבן שלה שהיה הנוסע על האופניים אוהב כלי תחבורה ורצה לומר שלום לשוטר. עוד יצוין כי המאשימה לא זימנה לעדות את הסייר של עיריית תל-אביב. דבר שיש בו כדי לפגוע בראיות התביעה.

6. הסרטון שהציג הנאשם לשוטר, לתובעת ולבית המשפט אין בו כדי לסייע או להועיל לנאשם שכן הוא צולם כשתי דקות לאחר האירוע.

7. מחד גיסא, לא הובאה בפני כל ראייה פוזיטיבית מטעם השוטר בצורת עד ראייה, סרטון או כל ראייה המוכיחה כי התרחש האירוע בו נטען כי הנאשם היה רכוב על אופניו בקטע של רחוב שדרות נורדאו 93 בתל-אביב יפו בעת קבלת הדו"ח.

מאידך גיסא, גם הנאשם וגם אשתו העידו בפני בצורה סדורה ועניינית איך אירע האירוע ועדותם לא נסתרה.

בנסיבות הענין לא ניתן לשלול את גרסת הנאשם לפיה הוא הלך עם האופניים ולא רכב עליהם.

לפיכך, לאור כל המפורט לעיל אני מזכה את הנאשם מהעבירה שיוחסה לו בכתב האישום וזאת מחמת הספק.

ניתנה היום, כ"ה תשרי תש"פ, 24 אוקטובר 2019, במעמד הצדדים